

nølede – påtager sig det overordnede og – til slut – det fulde ansvar. Det har han til fulde gjort. Det har de sidste 14 dage vist. Han har erkendt, og det er jo godt nok, at der er fejlet, at han har fejlet, og at fejlen for hele det rodede, uværdige og for Danmark skadelige forløb først og fremmest er hans.

Efter vores opfattelse er beslutningen og håndteringen så graverende for Danmark og respekten for den danske regering i omverdenen nu så lille, at vi mener, Folketinget kun kan vise omverdenen, hvad Danmark i sandhed står for i forbindelse med ytringsfrihed, gæstevenskab og evne til at arrangere prisoverrækkelser – f.eks. for EU – ved at Folketinget vedtager en klar og utvetydig kritik af hele dette højt beklagelige, skandaløse og uværdige forløb. Og det er heldigvis, hvad man gør ved at vedtage den kraftigste kritik, nogen regering endnu i denne sal har modtaget fra et samlet Folketing. Og det bliver den så siddende med.

Holger K. Nielsen (SF):

Det her er på mange måder en mærkelig sag, der handler om mange forskellige ting. Den handler om manglende politisk dømmekraft, den handler om bureaukratisk inkompetence, den handler om, hvor galt det kan gå, når man overlader alvorlige ting til efterretningstjenesterne, og den burde sådan set også handle om, hvordan man kunne få en bedre folkelig kontrol med efterretningstjenesten. Men helt overordnet set handler den om, at der ikke må være tvivl om, at vi ikke skal give efter over for den stats-terrorisme, som fatwaen er udtryk for.

Det er blevet sagt også her i dag, at nu har Salman Rushdie fået sin pris, og i det ligger der underforstået, at så er problemet jo halvvejs løst, men denne påstand bygger på en misforståelse. Det er selvfølgelig godt, at han har fået sin pris, og det er også godt, at han har fået en undskyldning, men det fundamentale drejer sig jo ikke om personen Salman Rushdie.

Det fundamentale drejer sig om, at fatwaen er udtryk for et reaktionært, menneskefjendsk og terroristisk regime, og det drejer sig om, at respekten for ytringsfrihed og for menneskerettigheder er vigtigere end hensynet til handelsinteresser, og derfor er holdningen til Salman Rushdie og til fatwaen mere end holdningen til en person; det er nemlig en politisk stillingtagen, og det er derfor, at håndteringen af denne sag har skadet Danmarks anseelse i udlandet.

Hvor man i udlandet i progressive kredse, i kredse, som faktisk mener, det er vigtigt, at man slås for menneskerettigheder, ligesom har set Danmark som et på mange måder godt eksempel værd til efterfølgelse – det er ikke godt nok, men alligevel set i forhold til så mange andre lande godt nok – og har set det som et land, der kæmpede for de ting, der ser man eller oplever man så pludselig det modsatte, hvor man får den opfattelse: Jamen hvad er det her for noget, har man skiftet holdning, giver man efter for det iranske præstestyre? Hvad er det her for noget?

Vi har taget denne sag meget alvorligt, netop fordi vi i vores almindelige politik prioriterer menneskerettighederne højere end hensynet til handelsinteresserne.

Jeg skal så også sige, at vi ikke har kørt den her sag, ligesom de borgerlige partier har gjort det. De borgerlige partiers reaktion har været udtryk for hykleri, for plattenslageri. Den har været udtryk for en politisk stillingtagen, hvor man fra starten har lugtet blod, hvor man har villet bruge denne sag til at vælte regeringen bare for at vælte regeringen, og hvor man har reelt ikke har interesseret sig for sagens indhold. Den har netop været præget af hykleri, for vi jo ved, som det også kom frem her i formiddags, at da de borgerlige selv havde magten, var deres holdning til Salman Rushdie mildest talt ikke særlig heroisk.

Vi har villet stå fast på, at denne sag har været katastrofalt håndteret, og derfor har vi delt kritikken. Vi har taget sagen meget alvorligt fra begyndelsen. Jeg vil godt understrege, at vores kritik ikke kun går på håndteringen; den går også på selve beslutningen, der i bedste fald var uklar og under alle omstændigheder kritisabel og forkert.

Jeg skal ikke tage stilling til det med trusselsvurderingen. Jeg er fuldstændig enig i, at hvis der kommer en sådan, så må en regering reagere. Problemet er, at reaktionen var forkert. Problemet er, at man træffer en beslutning om at aflyse, uden at der er et alternativ, uden at man med det samme orienterer Salman Rushdie, og så det – hvad der er kommet frem – at man har haft den absurde idé at sende kulturministeren til London for at overrække prisen. Jeg ved ikke, om man har vurderet sikkerhedsrisikoen ved det, men det er i hvert fald i forhold til hele denne sag totalt absurd og udtryk for mangel på politisk dømmekraft og mangel på forståelse for, hvad sagen drejer sig om.